

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114010346
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114010346.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferenciovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 7.12.2017, č. k. 5T/19/2014-242, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.7.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 7.12.2017, č. k. 5T/19/2014-242 rozhodol, že obžalovaný A. B. je vinný, že

dňa 6.11.2012 asi o 19:00 hod. v Trnave na ulici Hornopotočnej pred pohostinstvom Krušovice po predchádzajúcom verbálnom konflikte fyzicky napadol T. D. tým spôsobom, že ho oboma rukami sotil do vrchnej časti tela, následne ho oboma rukami chytil za bundu pod krkom a udrel ho svojím čelom do čelovej oblasti nad ľavým okom, do obočia, v dôsledku čoho došlo k prudkému stlačeniu a roztrhnutiu kože medzi kosťou nadočnicového oblúka, čím poškodený T. D. utrpel tržnú ranu na vonkajšej ľavej strane koreňa nosa v tvare písmena T a otras mozgu, ktoré si vyžiadali liečbu spojenú s práceneschopnosťou v trvaní 14 dní,

teda inému úmyselne ublížil na zdraví, dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 424 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obžalovaného, aby nahradil poškodenej strane - Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s., krajská pobočka Trnava, Halenárska 22, škodu vo výške 1052,54 Eur. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci a to expanzná samonabíjacia pištoľ talianskej výroby značky Kimar, model 85 Auto, kaliber 9mm P.A. Knall, výrobného čísla 12E73539 so zásobníkom bez nábojok.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/87/2014 zo dňa 18.7.2014, právoplatného dňa 18.7.2014, vo vzťahu k obžalovanému A. B., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, pričom uviedol, že odvolanie smeruje voči výroku o treste, voči výroku o vine, navzdory tomu, že súd 1. stupňa nevykonával dokazovanie smerom k vine, len vo vzťahu k trestu.

Podľa obžalovaného súd nesprávne právne posúdil vec a následne neúplne zistil skutkový stav, kedy mal podľa jeho názoru na hlavnom pojednávaní vykonať, súdom 1. stupňa spočiatku deklarované, dokazovanie od začiatku aj vo vzťahu k vine, tiež s pohľadom na opätovné uskutočnenie vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 4 Trestného poriadku. Podľa odvolateľa na hlavnom pojednávaní neboli splnené podmienky pre postup podľa § 257 ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku a následne primerane podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku a to z toho dôvodu, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 4. 2. 2016 nevyplýva jednoznačne, zrozumiteľne a určito, aké dal obžalovaný vyhlásenie smerom k súdu ohľadne priznania viny alebo neviny podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolateľ vytkol že Krajský súd v Trnave v uznesení zo dňa 19. 1. 2017 rozhodovalo len v časti trestu, nie je v časti viny, čím odvolací súd zaťažil svoje uznesenie vadou v dôsledku porušenia ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku. Odvolateľ tiež vytkol prvostupňovému súdu, že z dôvodu zmeny senátu najprv začal vykonávať hlavné pojednávanie odznova, no neskôr oznámil obžalovanému, že výrok o vine je právoplatný a na hlavnom pojednávaní sa bude vykonávať dokazovanie od začiatku len o výroku o treste a o náhrade škody. Pokiaľ ide o výšku trestu, túto považuje obžalovaný za neprimeranú a poukázal na zásady ukladania trestov uvedené v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ďalej na judikatúru európskeho súdu pre ľudského práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré vo svojich rozhodnutiach pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu uplatňujú princíp proporcionality, vyjadrujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, respektíve požiadavku proporcionálnosti medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu zdôrazňujú aj pri zásahoch do práv chránených Dohovorom majúciich podobu trestných sankcií.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného, obžalovaný zotrval na svojom písomne podanom odvolaní, teda aj na návrhu zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a proti výroku treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť rozhodnutia v rozsahu, v ktorom to zákon pripúšťa zistiť nasledovné.

V prípade preskúmaného rozsudku ide v poradí o druhé rozhodnutie okresného súdu. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 19. 1. 2017, číslo konania 5To/128/2016 - 175, bol v poradí prvý rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 4. 2. 2016, v spojení s uznesením zo dňa 5. 8. 2016 zrušený vo

výroku o treste a spôsobe jeho výkonov a vec bola podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu bol nesprávny postup okresného súdu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu. Tunajší súd vytkol prvostupňovému súdu, že pri ukladaní súhrnného trestu neoboznámil spis Okresného súdu Trenčín vedený pod spisovou značkou 1T/87/2014 a rovnako vytkol prvostupňovému súdu nesprávne použitie ustanovení § 41 a 42 Trestného zákona pri ukladaní súhrnného trestu. Nesprávnosť prvostupňového rozsudku spočívala i v tom, že súd použil zároveň ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona ako aj § 41 ods. 2 Trestného zákona, čím porušil zásadu "ne bis in idem" vyjadrenú v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Tunajší súd uložil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie oboznámením vyššie uvedeného spisu Okresného súdu Trenčín a pri správnej aplikácii ustanovení Trestného zákona opätovne rozhodnúť o treste a spôsobe jeho výkonu.

Z uvedeného vyplýva, že výrok o vine obžalovaného uvedený v rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 4. 2. 2016, číslo konania 5T/19/2014-159, v spojení s uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 5. 8. 2016, číslo konania 5T/19/2014-169, sa stal na základe vyššie citovaného uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 19. 1. 2017 právoplatný. Nebolo preto potrebné, aby Okresný súd Trnava v napadnutom rozsudku opätovne uvádzal výrok o vine obžalovaného. Nakoľko však táto vada napadnutého rozsudku nebola priamo vytknutá odvolateľom a v konečnom dôsledku nemala dopad na vecnú správnosť preskúmaného výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, odvolací súd ponechal v tejto časti napadnutý rozsudok bezo zmeny.

Pokiaľ odvolateľ vytýka tunajšiemu súdu, že v uznesení zo dňa 19. 1. 2017 rozhodoval len v časti trestu, nie v časti viny, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou v dôsledku porušenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd uvádza, že predmetom prieskumu tunajšieho súdu v odvolacom konaní, ktoré bolo vedené proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 4. 2. 2016, bolo iba rozhodnutie o treste, keďže rozhodnutie o vine obžalovaného bolo založené na základe prijatia jeho vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Tunajší súd vo svojom uznesení zo dňa 19. 1. 2017 jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré nie je možné meritórne preskúmať rozhodnutie o vine obžalovaného.

Keďže rozhodnutie o vine obžalovaného bolo v čase vydania napadnutého rozsudku právoplatné, odvolací súd v aktuálnom odvolacom konaní preskúmal iba rozhodnutie o treste a spôsobe jeho výkonu a preto sa nezaoberal argumentáciou odvolateľa, ktorá sa týka o nesprávnosti alebo nezákonnosti vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného.

Prvostupňovému súdu je potrebné vytknúť, že po čiastočnom zrušení a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie opätovne pristúpil k vykonaniu hlavného pojednávania v tom rozsahu, že bola znovu prednesená obžaloba a obžalovanému bolo umožnené opätovne urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedený chybný postup prvostupňového súdu však nemal za následok nesprávnosť alebo nezákonnosť výrokov o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorých prijatie bol prvostupňový súd povinný vykonať.

Vo vzťahu k výrokom o treste a spôsobe jeho výkonu prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie, respektíve doplnil dokazovanie v tom rozsahu, v ktorom mu to nariadil tunajší súd uznesením zo dňa 19. 1. 2017. Na základe riadne a dostatočne vykonaného dokazovania, dospel k záverom, ktoré považuje odvolací súd za správne a zákonné.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 6 mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pri rozhodovaní o druhu a výške trestu, postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného zákona, pri rešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku možno jednoznačne zistiť, akými úvahami sa spravoval súd pri stanovení zákonnej trestnej sadzby, v ktorej ukladal trest odňatia slobody. Použitie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako i ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, považuje odvolací súd za správne. Prvostupňový súd správne vysvetlil dôvod, pre ktorý nemohol obžalovanému priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Rovnako zrozumiteľne vysvetlil aj dôvod, pre ktorý neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, v súvislosti s aplikáciou za sady „ne bis in idem“.

Trest uložený prvostupňovým súdom je v dolnej polovici zvýšenej trestnej sadzby, čo považuje aj odvolací súd, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, za zákonný a spravodlivý. V prvom rade je potrebné uviesť, že súd ukladal obžalovanému súhrnný trest za mnohonásobnú trestnú činnosť, pričom vo všetkých prípadoch išlo o úmyselnú trestnú činnosť. Takáto mnohosť trestnej činnosti vyžaduje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, čím bude najlepšie splnený účel takzvanej individuálnej prevencie vo vzťahu k obžalovanému ako páchatelovi trestnej činnosti. Obhajoba vo svojom odvolaní

vytýka prvostupňovému rozsudku, že uložený trest je neprímeraný prísny, nemajúci prevýchovný účel. Poukazuje aj na zásady ukladania trestov uvedené v § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle, ktorého má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Má za to, že uvedené trestné činy a predovšetkým spôsob ich spáchania a spôsobený následok, nebol natoľko závažný, aby zodpovedal uloženým trestom.

Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom obhajoby. Pri rozhodovaní o výške uloženého trestu a spôsobe jeho výkonu zohráva úlohu aj skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti súdne trestaný, hoci ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku boli jeho predchádzajúce odsúdenia zahladené. Táto skutočnosť však neznamena, že súdy nemôžu prihliadať na to, že obžalovaný sa v minulosti dopustil spáchania trestnej činnosti. Jeho predchádzajúce (zahladené) odsúdenia nemajú priamy vplyv na určenie druhu alebo výšky trestu, ale na druhej strane preukazujú skutočnosť, že obžalovaný bol už v minulosti páchatelom trestnej činnosti, čo čiastočne zohralo úlohu pri rozhodovaní o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody.

Preto považuje odvolací súd napadnuté výroky o treste a spôsobe jeho výkonu za správne a zákonné, čo malo za následok, že odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.